

עלון חודשי לנשים | גליון מס' 19 | סעון גניזה
סינון תשפ"ב

חברות מקשיבות

על סיפורי אצליות

"מעשה משבעה בעטלירס" ט'

בדרך לאילון המופלא...

וביקרות של חברנו. חג שבועות נקרא חג "קבלת התורה" לרמז לנו שעלינו לקבל בליבנו שלבורא עולם יש נחת מופלאה מאיתנו והוא חפץ בעבודתינו. וכאן עיקר הניסיון של כל אחד ואחד: "מבואר ומובן בכל דברי רבותינו זיכרונם לברכה ובפרט בזהר הקדוש ובכתבים שעיקר שלמות האמונה הקדושה היא להאמין שה' רוצה בעבודת האדם בעולם אף על פי שאי אפשר להבין זאת בשכל האנושי בשום אופן..." (ליקוטי הלכות שבועות ב')

לא יאומן כי יסופר! נטילת הידיים שלי מרשימה שם בשמיים? הגרביים? ההתגברות הקטנה מהבוקר? האשר יצר? ברכת המפיל ושהכול, כך, ממש הכול? כן! כן! כן!

אין לנו מושג כלל כמה כפיים מוחאים לנו שם בשמיים. אף מלאך ושרף לא משתווים לאישה קטנה ומטושטשת שמנסה בכול הכוח להתחיל כל פעם מחדש, להתחזק שוב, להיזכר שוב, לרצות שוב לקבל את התורה והמצוות, להאמין שהיא שווה, שהמצוות שלה שוות, שאפילו שהיא כמו שהיא, השם יתברך אוהב אותה וחפץ בעבודתה מאוד מאוד... אשרינו!

שנזכה לקבל את התורה באהבה, באחדות נפלאה כמו שהייתה שם בהר סיני, בזכות הצדיקים האמיתיים שנשלחו במיוחד בשבילנו, לחזק את נפשותינו שלא נתייאש ונאמין בעצמינו. קריאה מהנה, חג שבועות שמח!

מזכירות את מבצע ההפצה שלנו:

30 ש"ח לחודש מזכים אתכן ב'חברות מקשיבות' צבעוני-כרומו עד הבית + זיכוי הרבות. בואו נחזיק את עצמינו יחד עם העלון הנפלא הזה. נזכה עוד חברות, נקרא יחד את המעשיות הקדושות ונעורר את עצמינו מבפנים.

מחכות לשמוע מכן!

NEKUDATEMET148@GMAIL.COM | 0504116096

בטיראוויצע אשר באוקריאנה הייתה חבורה גדולה של עובדי השם תמימים ופשוטים שהלכו בדרך רבינו הקדוש. פעם אחת בפורים השתכרו בני החבורה. תוך כדי שכרותו נפל אחד החברים על הארץ נרדם. החליטו החברים לעבור לחדר אחר כדי לא להפריע לחברם לישון. אחר זמן קצר הקיץ החבר וראה עצמו בודד בחדר. נכנס אליהם ואמר: "כך עשיתם לי? גם בעולם הבא תעשו לי כן? אתם תעלו מעלות רבות ואותי תשאירו בודד?" הסכימו החברים פה אחד שגם בעולם הבא יחזיקו עצמם יחד. אף אחד לא יעלה למעלה רק עם כל בני החבורה עמו. (ש"ק)

כשקיבלנו את התורה הקדושה היינו כולנו "כאיש אחד בלב אחד". לא הייתה ביננו פירוד ומחלוקת. הלבבות היו שלמים ומחוברים, פועמים בהתרגשות את שלושת אהבות: אהבת התורה, אהבת ישראל ואהבתו יתברך. עד כדי כך אוהבים ומאוחדים היינו עד שכל אחד אמר בלשון רבים את המאמר "נעשה ונשמע" ולא בשם עצמו בלבד, "אעשה ואשמע". כי הוא היה בטוח שכמו שהוא רוצה לעשות רצון בוראו בלבב שלם כך חבריו וודאי חפצים לעשות היקר והטוב בעיני אלוקים. האחדות הזאת, נקודת האהבה והחיבור שיש בנשמות ישראל, מתוארת בחלק המעשייה החדש שלנו, עת בני החבורה חיכו זה לזה, ורק כשהגיעו כולם לתקון המידות המושלם הלכו יד ביד לאותו האילן הנפלא המתואר כך:

כי הענג המפלא שיש שם אצל אותו האילן אין לשער
כי יש שם כל העופות וכל החיות
ושם אין שום הזק משום חיה
וכל החיות מערבים שם
וכלם משחקים שם

האילן זוהי התורה הקדושה שאורה אינסוף. התורה, שלו היינו מרגישים משהו ממנה היינו 'משתגעים אחריה' בכלות הנפש. התורה שבשביל לקיימה אנחנו צריכות את תורתם של הצדיקים האמיתיים.

גם את תורת הצדיקים קיבלנו שם במעמד הר סיני. את תורתו של הבעל שם טוב הקדוש שיום פטירתו חל בשבועות, את תורתם של תלמידיו הקדושים ובפרט את תורתו של רבינו הקדוש שמאירה לנו את חשכת הגלות ומלווה אותנו עד ביאת משיח. כמה כוח יש בתורת הצדיקים לרפא את נשמותינו מכול המחלוקות, השנאה והתחרות. לאחד אותנו. להאיר לנו את נקודתנו הטובה, לגרום לנו להאמין בטוב

יריעת
פתיחה

פי אחר מהנ"ל התפאר שהמח שלו הוא בחינת מעט מחזיק את המרבה
פי הוא נושא במח שלו אלפים ורובות אנשים
עם כל ההצטרפות שלהם, [וכל התנהגות שלהם], וכל ההיות והתנועות שלהם
הכל כאשר לכל הוא נושא במחו

ועל כן הוא מועט מחזיק את המרבה
פי מחו נושא כל כך אנשים. עם וכו' פנ"ל
 שושנה רוצה לצאת אל הגינה ואז מתברר שבן החמש לכלך את החולצה באופן מביש שלא מאפשר יציאה. אם תחליף לו ייפגם הסט. כולם בכתום-סגול והוא בכחול? זה צורם לה חזק בעין. "כמו לראות אותם עם גרביים לא אותו דבר" היא הסבירה פעם נרגשות לחברה מתפעלת... להשאיר אותו כך? להחליף לכולם? להישאר בבית?

תנופת בנייה עוברת על כל השכנים בבניין של רחל. זה מוציא מרפסת, שכנו לקומה בונה יחידה גפרורית, השכנים מהקומה האמצעית הגדילו לעשות ופרצו קדימה בסלון מורחב נושקים כמעט לבניין מעבר לכביש. אישורים? הלוואות? יהיה בסדר. גם אצל רחל החליטו לבנות. גרניט פורצלן דלתות מגנט ושאר מושגים. כשמתחילים לבנות לעולם אין לדעת איך זה יגמר. כל הבונה מתמסכן. (סוטה יא) מי יחליט על גובה הסטנדרט? על גודל ההתמסכנות?

זהבה אוהבת לנקות את הבית לפי שיטתה. היא יסודית בלחפף. ספונג'ה דלת מים. מיטות מוזזות לכבוד פסח, על התריסים לעולם אין לכלוך. וחלונות נקיים מדי מזמינים חשיפה לשכנים. הכל טוב ויפה עד שמגיעה פלונית לבקר אותה. אז משהו בביטחון שלה נסדק. אולי באמת לא נקי כאן? אולי היא עקרת בית כושלת?

העולם רודף אחריי אל תוך המוח. לא משנה עד כמה אטומה הבועה בה אני מוקפת. אלפים ורובות אנשים עם כל הצטרפות שלהם עלולים להיות מאוכסנים במוחי. הסטנדרטים. הצרכים. הרצונות.

לא נולדנו לוואקום. אנחנו סופגים את העולם עוד טרם נולדנו. גם אל תוך המקומות האישיים ביותר חודרים רבבות האנשים עם ההצטרפות

יש מי שיכול לשא אותי! c. ירד

תקציר: חזרתי חודש שעבר ממסע רכש של הבלים. במהלכו נאבדתי בין שלל פיתויי העולם, עד שמצא אותי רביה"ק, הקבצן עקום-הצוואר והחזיר אותי הביתה.

חלק ראשון:

בו אוזני לופתות במאמץ בספקולציות בעוד ידי תרות בארון מתפרק אחר שקית כלשהי

איפה שמתי את השקיות הלבנות כשחזרתי חודש שעבר ממסע הרכש? אני הופכת את הבית בקדחתנות, מחפשת עוד ועוד. נוברת בארון השקיות המתפרק. זוכרת היטב שמאסתי בתארים ובשטויות ששיקרו לי אושר גדול... אבל איפה השקיות שהכילו אותם בענווה?

שלהם.
 רבנו מסביר כי "הצטרפויות" היא ההתנהגות. מה שמסביר כי צורת ההתנהגות חושפת את ההצטרפות שעומדת מאחוריה. יש כל מיני סגנונות ביטוי - איזה מהם את מאמצת?

"ההויות" פירושו מתי את קיימת ושווה. יש לי סטיגמות מובנות במוח על כל מיני נתונים. מהו עלבון, מהו כבוד ומהי הצלחה. האם למשל אמצא סוף סוף את העבודה הראויה לי? אני כל כך תלויה באישור שזה ייתן לי לעצמי, להצלחה שלי. אבל מי קובע מה ראוי לי, מהו אישור ומהי הצלחה? ועוד צעד קדימה. מי זו עצמי?

כאשר אני נושאת במוחי אלפים ורובות אנשים - אני בעצם בראש של העולם כולו שהוא מלא הצטרפויות וכללים וסטנדרטים שמכתיבים את החיים. מגיעים הצדיקים ואומרים לי:

אנשים אינם כלום! ומי שחושב לרצות את עצמו ואת העולם בדרך כזו הוא גם אינו כלום!

החיים מורכבים מאינסוף פריטים ותובעים אותנו בנגיסות קצובות: לעשות! להשלים! לפעול! רצוי שיהיה לך כמה שיותר הרבה מכל הדברים "הנכונים". אנחנו אנשים שרוצים להשתלב בעולם ומוזנים מקשר עם הסביבה.

אל תוך הרצון הטבעי הזה נכנס הבעטלר הקדוש בעל החטוטרט ואומר: אני מעט המחזיק את המרובה. את יכולה לתפוס הרבה, אבל תתפסי את ההרבה הנכון. יש ריבוי שאינו תופס מקום, הוא מעל המקום. ריבוי של התורה הקדושה, של דעת אמת של הצדיק. הבעטליר לוקח אותנו גבוה מעבר לכל אינסוף הפרטים ונותן לנו את התורה בצמצומים וכלים נפלאים ומדויקים לנפש שלנו מלמד אותנו להיות מעט המחזיק את המרובה אמיתי ונצחי!

ריבוננו של עולם,

לפעמים אני מוצפת

לא יודעת מה באמת אני צריכה

רבבות האנשים וכל הצטרפויותיהם

הופכים פתאום לאני חייבת ואפילו רוצה.

נתת לנו את התורה שלך קדושה וטהורה

ששבעים פניה הם אינסופיים

עזור לי לדבוק בצדיק האמת

לקבל ממנו את המעט

המחזיק את המרובה

אז אתחזק ואתרפא

והייתה לי שמחת עולם

אמן.

אני צריכה בדחיפות אחת כזו עכשיו. יותר מידי אני סוחבת לבדי בזרועותיי הדואבות. תראו מה מתחולל מתחת לאפי;

יד ימיני סוחבת במאמץ את המתגרת על מצבי רוחה המגוונים. בשמאל אני לופתת את בעיית הראייה של בן השמונה שדרושה מענה מידי. בין שיני אוזנות במאמץ עליון במצב הביטחוני. ומה יהיה עם כאבי הנפש והעתידי הרוחני?? והמינוס המתפרע? ושלום הבית? ושלום כל שאר שתילי הזית... אוזני מחזיקות בדיבורים ששמעו בקושי רב מאד.

ספקולציות ובלבולים ומה יהיה וגו' וכו' ועוד---

אני נסחבת. על מצב 'נגרר' ואין לי כוח. מחפשת איפה אוכל את הכול להניח, מין מקום כזה, טוב ובטוח.

חלק שני:

שמש ורוח וגיבורות הכוח מהטור השכן. צינתוק חניני מיד ימיני מאת עלמת החן.

עוצרת לנשום. תוך כדי שולחת לאבא איזה דיבור או שניים של אישה שכבד לה וכמו תמיד-תפילתי נענית!

רוח נעימה ומרגיעה מנשבת בתוכי. אני מסיטה את עיני ימינה מוצאת את עצמי ממצמצת בהפתעה מול השמש המאירה הזורחת מכיוון הטור

תפילה לאהבת ישראל

עושה שלום במרומינו, אדון השלום, מלך שהשלום שלו. יהי רצון מלפניך שתרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותמשיך שלום בעולם, ותשים שלום בין כל עמך ישראל, ותבטל כל מיני מחלוקות מן העולם. כי אתה ידעת רבונו דעלמא כלא, כמה רעות וצרות גרמו לנו המחלוקות שבין ישראל, ובפרט המחלוקת העצומה שנתפשטה עכשיו בעוקבא דמשיחא, בין כל הצדיקים והתלמידים חכמים והכשרים שבדור, ונעשה קטגוריא בין תלמידי חכמים. רחם עלינו ברחמיך ותשכך כעסך מעלינו, ותמשיך רחמים ורחמים ושלום עלינו ועל כל עמך ישראל לעולם, ותתן ללב כל אחד ואחד שיירחם על חברו, ויאהב את חברו באמת אהבת נפש. ונזכה לקיים באמת מצות "ואהבת לרעך כמוך" בכל לב, בגוף ונפש וממון, אשר מצוה זאת היא כלל גדול בתורה. ותבטל כל מיני שנאה וקנאה וקנטור ונצחון ודסטרא אחרא מן העולם, ולא יעלה קנאת אדם עלי ולא קנאתי על אחרים, רק יהיה שלום גדול ואהבה ואחווה ורעות בין כל עמך ישראל תמיד לעולם ועד: (ליקוטי תפילות א', ל"ט)

מתנה או קבלה? / ח'ב'ח קצ"ב

יוצא אם כן, שאחר 'מתן תורה' צריכה להיות מצדנו 'קבלת התורה'. כלומר, לאחר שנתן לנו ה' את התורה, עלינו לחפש צדיקי אמת ולבקש בתורתם שהשאירו אחריהם – כיצד להיכנס לפנימיות התורה, מתוך הבנת פנימיות הבריאה ותכליתה, באמונה ש'חביבין ישראל' ורצויים לפני ה'. ואיך בייחודיותם, מגלים הם את ה' בעולם מתוך מאורעותיהם ומקדשים ומעלים את הבריאה והקורה בה ומביאים אותה אל תיקונה. העצות שאנו מכירות כמו 'שביל מהצד', 'נקודות טובות', 'הרחבות', 'הסחות הדעת', 'מעט גם טוב', 'תפילה', 'התבודדות', 'אנחה', 'מחאה' וכו' וכו' - כל אלו הם 'שבילים' ו'דרכים' כדי שגם אנו, ודווקא מהמקום הרחוק והקטן והמצומצם שלנו, נצליח למצוא ולהרגיש חיבור אל ה' דרך קיום התורה.

"ועיקר קבלת התורה מחדש בכל שנה הוא שנוזה לקבל עתה דרכי התורה כאלה שעל ידי זה נזכה לקיימה באמת מעתה. כי באמת כל דיני והלכות התורה כבר קבלנו בימי משה רבנו ואסור לחדש דבר מעתה, ועיקר קבלת התורה מחדש בכל שנה הוא לזכות לקבל ולהמשיך שכליות אמיתיים ותמימים כאלה שנוזה על ידם לקיים את התורה באמת..."

וכל זה בכוחו של הצדיק הדור האמיתי שהוא בחינת משה רבנו שהוציאנו ממצרים וטיהר אותנו מזוהמתם וטומאתם... ונתן לנו את התורה ביום החמישים הקדוש שהוא חג השבועות הנורא והנשגב מאוד. וזה נעשה בכל דור ודור על ידי הצדיק האמת, על כן צריכין לכוון בכל ימי הספירה לבקש ולחפש מאוד את הצדיק האמיתי הגדול במעלה ביותר שיכול לרפאות אותו מחולאתו העצומה של נפשו...

ורות היא בחינת כנסת ישראל הכשרים הולכין ומחפשיין אחר הצדיק שיעסוק בתיקונם וזה בחינת מה שאמרה רות אלכה נא השדה ואלקטה בשבולים אחר אמצא חן בעיניו, שכנסת ישראל הכשרים אומרים שילכו לשוטט ולבקש ללקוט דברי אמת וצדק שהם שבילים ודרכים להשיג אותו יתברך על ידם.

וזהו אחר אשר אמצא חן בעיניו היינו אולי אזכה למצוא הצדיק האמת שאמצא חן בעיניו שיקרבני לעבודתו יתברך. (ליקוטי הלכות, הלכות נזיקין ד')

יהי רצון, שנוזה למצוא בכל עת שבילים של רצון, סיפוק ושמחה ב'מתנת החיים' של ה', התורה הקדושה, שעליה נאמר 'זממדר מתנה', ולקבלה עלינו באמת. כי תכליתה של המתנה, בתוך שאר מטרותיה היא להביא את המקבל להשתמש בה, להתייעל דרכה, להנות ולשמוח בה, אך בעיקר, לאפשר נקודות חיבור רגשי עם נותנה.

אירועים, ציוני זמן מיוחדים... אל תוך שלל הרגשות וההתרגשויות המלוות עיתים אלו, נכנס סעיף נוסף הנוטל נתח נכבד ומכובד והוא סעיף המתנות. הן מכילות משאלת קרבה או ביטוי להערכה, הכרת הטוב או הבעת חיבה, שאיפה לכבד או רצון לעודד, ויכולות להשתלב בתוך צורך פיוס, או מתוך כוונת חיזוק. כך או כך, עדיין לא נמצאה זו המסרבת לקבל.

והרבה שלוחים למקום, והרבה דרכים, אמצעים, מחשבות ולבבות. וכל אחת ממוצעת זכתה להן, מי לעיתים תכופות יותר ומי פחות; מי ממין עטויי צלופני הגובה או מזן מעלי הניחוח הביתי; מאלו המובלים בידי צוות סבלים או מאותם המוגשים ביד; אלו העשויים בסרט נע או יוצרו בידי אמן. ואחרי הכול, איזו מכל אלו תוכל להתייצב תחת הכותרת 'המתנה המועדפת'?! הרי ישנן מתנות שהושקע בהן הון ותובלנה אחר כבוד אל תוככי קרבי ארון, ישנן שטומנות בתוכן שעות עמל ויצירה ותועברנה אל גמ"ח השכונה, מאכלים שייאכלו בשקיקה או יוסלקו אל האשפה...

המסקנה היא שמדובר בשני דברים נפרדים שלא תלויים ולא קשורים זה בזה כלל. יש את חלקו של הנותן, רצונו, ליבו, מחשבתו, שיקוליו, מאמציו והשקעתו. ויש את חלקו של המקבל, שבהתאם לחפצו, רגשותיו, מחשבותיו, תכנון כדאיות השקעתו ומאמציו, אם ישנם, מחליט על 'קבלת המתנה', או 'אי קבלתה'.

כך או כך, תכליתה של המתנה, בתוך שאר מטרותיה, היא להביא את המקבל להשתמש בה, להתייעל דרכה, להנות ולשמוח בה, אך בעיקר, לאפשר נקודות חיבור רגשי עם נותנה.

הקב"ה רם ונישא, ממלא כל עלמין ומהווה את הבריאה ואת כל הנעשה בה, בחר בנו לגלות את מלכותו ואלוקותו בעולם. אולם, כיצד אנו, בשר וחומר, נוכל להתקרב אליו ולעשות רצונו? הרי מציאותו, גבורתו וגדולתו הן מעל ומעבר להשגתנו הקטנה ואין לנו אפילו לא קמצוץ של הבנה איך לעשות זאת ולהתקרב אליו.

לפיכך, נתן לנו ברחמי תורה. מצוות שהן 'כלים' ו'צמצומים' של ה'אור האלוקי' ומקיפות את כל חלקי ופרטי החיים. כך, שדרך קיומן, נוכל לגלות את האלוקות שנמצאת בכל דבר בעולם, ולחיות מתוך חיבור אל ה': בהכנת האוכל, בדיבור, במשא ומתן, בעבודת האדמה, בשבתות וימים טובים, עם עצמנו או מול אחרים, בין כתלי הבית או בין אנשים ועוד.

אך היות שה' מנהיג את העולם בהנהגה נסתרת ובאופן של ירידת הדורות, בפרט לאחר חורבן ביהמ"ק - שאז כבה 'אור הפנים', רצון של שמחה הדידת שהאיר והורגש בגלוי בינו לבין ה' - ממילא קשה עד בלתי אפשרי לקיים את התורה ולהרגיש חיבור אל ה' דרכה, אילולי שלח ה' ברחמי צדיקי אמת, שהתייעלו וביגיעות עצומות, להוריד ולהפשיט את ה'השגה העליונה' וה'השכל העליון' לעצות פשוטות, מעשיות עבורנו, אנשים רחוקים ופשוטים. כך, על ידי קיום עצותיהם, התורה תתחבר לחיינו ותחבר אותנו אל ה'.

אמא קטנה שמחזיקה את המרובה

היום נתחבר לבעטליר בעל החטוטרת שהוא מועט המחזיק את המרובה. הקדוש ברוך הוא מניח על כתפיה של אמא, שהן בין 38-48 ס"מ את כל המשפחה. אמא יהודייה היא מעט המחזיק את המרובה. השם נותן ברחמיו לטוב לו או זכות- להכפיל את עצמו. לגדול לאין שיעור. אנחנו צריכות ללמוד מדרכיו יתברך ולקחת זכוכית מגדלת איתה נגדיל את הטוב של חיינו וזכוכית מקטנת עבור כל הטעויות שבדרך.

אני לא מלאך. התעוררתי מאוחר וכל שליחת הילדים התעכבה. שכחתי להתקשר לקופת חולים והתור החשוב שוב נדחה. השאלה היא לא אם נעשה או לא נעשה טעויות, אלא אם נקום אחר הטעות, נשטוף פנים, נסדר את המטפחת ונתחיל מחדש! וכמו שבמחשב יש אופציה של 'מזעור' והחלון מוקטן לשורה ברגע, כך גם אנחנו צריכות למזער את הטעויות ולהמשיך אחרי כל התגברות של מידה רעה. לתת חיוך לחיים! אנחנו עושות המון דברים טובים בשביל ילדינו, בואו ניתן לזה כוח. ואיך? על ידי דיבור על הטוב שהיה. הייתם בגינה? דברי שוב ושוב על המגלשה בה נהנתם, הנדנדה בה התנדנדתם. מידה טובה מרובה! השם מכפיל בליבם של ילדיך את הדברים הטובים.

לפני שנים חברתי היולדת שלחה אליי את ילדיה לאחר הצהרים כדי שתוכל לנוח. הילדים שיחקו ואחר כך ישבו בצוותא לארוחת ערב. יחד עם הירקות והחביתות סיפרתי להם את אחד מסיפורי הצדיקים המועטים שזכרתי בעל פה, אולי היה זה הסיפור על יוסף מוקיר שבת או הסיפור על רבי נחום איש גז עם מלך רומא, ואיך החליפו לו את היהלומים בחול... אחרי הסיפור אני שומעת את הילדים שלי אומרים לילדים של האורחים: "אמא שלנו כל יום מספרת לנו סיפור בארוחת ערב!" כאשר חברתי התקשרה להודות לי והתפעלה מה'מנהג' המבורך בביתנו צחקתי והודיתי באשמה שבדרך כלל אין כלל סיפור בארוחת ערב. סיפור זה פעם ב... בדרך כלל זה לאכול ולישון ועדיף כמה שיותר מהר. בתגובה היא אמרה לי משהו חכם: תדעי לך מידה טובה מרובה, ילדיך זוכרים שבכול ארוחת ערב יש סיפור! איזה חסד של השם!

הייתה תקופה שבעלי היה לוקח את הילדים בצהרי יום שישי שאוכל להתארגן ולנוח. הם היו יושבים באיזה מקום והוא קנה להם גבינה עם שוקולד למריחה, הכניס בכוסות חד פעמיות והם אכלו ונהנו. זה קרה מספר פעמים, ממש לא כל פעם. אחרי שנים הם זוכרים: כל יום שישי אבא לקח אותנו וקנה לנו גבינה עם שוקולד למריחה. אה, זיכרון ילדות! זאת כזאת עזרה שהקדוש ברוך הוא מכפיל את הטוב שעשינו.

נדע עוד דבר חשוב, יש אפשרות לכתוב את ההיסטוריה. לקחת נקודה שהייתה יכולה להיזכר לטוב או לרע ולהטות אותה לטובה. פרקנו את המחסן. היו שם עצבים, נכון. אבל היו גם קטעים נחמדים ומשמחים. נזכיר זאת לעצמינו! נהפוך את זה למרובה. כי כולנו בסך הכול מעט המחזיק את המרובה. נשים שרוצות להצליח בעבודת השם, בשלום בית ובחינוך ועדיין רחוקות משלמות.

ניקח את מעט הטוב ונגדיל אותו ובכך ניתן לילדינו נפש בריאה שתוכל להכיל את כל הרחונות בעזרתו יתברך.

המשך מעמ' 3 -

של א.יהל יידתני. אח, אילו דיבורים נפלאים על מעט שמחזיק את המרובה!... אני ממשיכה פנימה יותר, לקטע המעשייה החודשי שבמעמ' 2. צוללת לקריאה עמוקה על תופעה שהיא פלא עליון: מעט מחזיק את המרבה... שהוא למעלה מכלם...

אוי, אבא טוב! יש באמת מקום כזה טוב? בטוח ושלי אילן קדוש, מופלא כ"כ? אשר בצלו ישכנו כל החיות... ועל ענפיו... ישכנו כל צפרי שמיא... כי הענג המפלא שיש שם אצל אותו האילן אין לשער.

כמיהה מתעוררת בי, לבית הגדול והקדוש שמחכים לו כולם. בחינה שלו אני מכירה. שורשיו נטועים עמוק באומן ורוחו חופפת על כל העולם... לראות את התמונות שמגיעות משם אחרי ראש השנה, זה לבכות מרב כלליות הגונים. ואיך הוא נוגע עמוק בנשמות של כולם. ואיך הכל מתענגים שם בכזו אהבה אמיתית: אברך חסידי ובחור בעל כיפה סרוגה נותנים יד. מקורב ליטאי עם בעל תשובה טרי רוקדים כתף אל כתף במעגל השמח ביותר בעולם. וכלם משחקים שם, ובודאי הוא תענוג מפלג מאד להיות שם אצל אותו האילן. וכמה אני רוצה לילך לשם אצל אותו האילן. יוצאת לדרך. לחסות בצל הדעת הקדושה, האמתית, של הצדיק הגדול. יודעת שלא יעזבו אותי באמצע עד שאהיה מוכנה וזכאית לבוא לשם כי יש בינינו אהדות גדול מאד... באה לחנות באהבה כנגד ההר המחזיק עצמי יחד, לחכות, לאהוב ולהתפלל גם על אלו שבאמצע הדרך. גם על החלקים שבי שעוד לא שלמים. כי אנשים אחים אנחנו. וכשנבוא? פתאום נראה כי אין לאילן מקום קלל.

רבינו הקדוש מביא לנו דעת קדושה כל כך שהיא למעלה מהמקום והזמן. מוציא אותנו מכבלי שעבוד היום-יום לחיים עם דעת אחרת, שמחים וטובים.

ומאחר שאין לו מקום, איך אפשר לבוא אליו...? מחשבתי המתגעגע נאספת לה ו-"הנה, אמא, כאן" -מצלצל אליי קולה של עלמת החמד. הופה! נפשי מרקדת באושר. גם היא פסעה איתי בין שבילי המעשייה הקדושה, חיבור והתרגשות בעיניה... איזה פלא של רבינו! "תראי אמא. הנה זה כאן, בהמשך. הכול כבר כתוב!"

חלק שלישי:

מה לי לדאוג? יש כתפיים רחבות לסמוך עליהן!

"רק אדרבא יש לי כתפיים כאלו, שהם בחינת 'מעט מחזיק את המרבה'... על כן אני יכול לשא את כלכם אל האילן..."

את כולכם אני יכול להחזיק. אומר ברוך הקבצן הקדוש בעל החטוטרת. אני יודע מכל מה שעובר עלייך: מצבים מעורערים, בעיות למיניהן וכל מיני דאגות וקשיים... מה לך לדאוג? סמכי על כוחי הגדול! דבר אינו מפחיד אותנו, את רביה"ק. יודע ממה שעובר על נפשתינו ומתקן אותנו במסירות נפש ואהבה שאין לשער. הוא מחזיק אותנו על כל פקלאותנו. בשביל זה הגיע הנה, להביא אותנו אל האילן הקדוש. להחזיר אותנו אל שלוות הנפש, המנוחה והשמחה, אל השי"ת. רק נשעין את הראש, ונסמוך... ונסמוך...

"בפרט שתהלה לאל יש לנו כתפיים רחבים על מי לסמוך, יש ויש בעזרה"ת. רק לאחז עצמו בשתי ידיים ובכל כחו בנקדת האמת."

(עלים לתרופה, מכתב מיום ה', פר' אחרי תקצ"ב)

חינוך בחיור
כ"ג. 3. פסח'א

יקרה נוסעת לטיבט

צ'פורה פלפולן / אספורה:

היה זה לפני עשור. הייתי עם אחת הקבוצות בדרכנו לעלייה למטוס. נכנסנו לשרול ההמראה. הררי הבידוקים והמעברים מאחורינו ומנוחה בכיסא המטוס המרופד לפנינו. סוף סוף אפשר לנשום עמוק. להתרווח מכל תלאות הדרך. אני צועדת בנינוחות ומבחינה שלידי ממש צועדת בחורה חסרת מנעלים, מראה מרושל, ולצווארה מתנוסס צעיף הודי מנופף שוונצים בכל צבעי הקשת. היא הייתה מלאת חן, ואור מיוחד הבריק מעיניה הירוקות. 'פריקית' מכנים טיפוסים מחפשים כאלו. אני אוהבת את החיפוש הזה. את האש שמבקשת לחזור לשורשה, לא עוצרת. חייכתי אליה, היא חייכה אלי בחזרה. וכבר שיחה נעימה קלחה לה. לבחורה החמודה שלפניי לא הייתה בעיה ליצור שיחה.

קוראים לה יקרה והיא גרה בתל

אביב. לפני חודש סיימה

צבא ועתה אין לה

תכנונים מוגדרים. היא

'מקשיבה ליקום' כדבריה,

ומתחברת מאוד ל'מוזה'

שיש בקברי הצדיקים. "לאן

בעצם את נוסעת?" שאלתי אותה

עת הורידה לידה את התרמיל החום שסנדלי

שורש אדומות נקשרו על גבו.

"לאומן, ואחר כך לטיבט", השיבה בחיך רחב.

כמו הייתה טיבט המשך טבעי לנסיעה לקברי

הצדיקים באוקראינה.

מה יש לבחורה החיננית הזאת לחפש במדינה

הגבוהה ביותר בעולם? האם מתכוונת היא

לטפס על הרי ההימליה עם סנדלי השורש

האדומות? או שמא לפצוח במדיטציה רבת

המהומים בין תושבי המדינה הבודהיסטים,

חלילה?

יקרה כמו קראה את מחשבותיי ובהבעה

חולמנית סיפרה לי: "בטיבט יש ערבות

ענקיות. העולם כאילו עוצר מלכת, לטייל שם

זאת חוויה מהממת", תיארה צעידה קסומה

לאור הירח ושקט מהפנט שקורא לה למצוא

את עצמה בין רוסיה לסין.

הסתכלתי עליה היטב. החיפוש, הכמיהה,

הרצון למעלה. הנפש העשירה והמבולבלת.

רציתי לעטוף אותה. מה ישמור עליך

יקירתי המחפשת בערבות האינסופיות?

בארץ הגבוהה מלאת הפלאות? ומה אומרים

ליהודייה שעיניה תלויות למרום, אך עדיין

אינה מצליחה למצוא את שאהבה נפשה?

ובעצם, מי אנחנו שנבין? נתיבים של נשמות

זהו סוד כמוס. ואם יקרה רוצה לקטוף כוכבים

בערבות טיבט, ולשם מכוונת אותה ההשגחה,

צריך לתת לה צידה לדרך. וכבר ידעתי מה

להגיד לה.

"אפשר לבקש ממך משהו, יקרה יקרה שכמותך?", "בטח" עיניה הירוקות מצמצו אליו בנכונות.

"את יודעת? יכול להיות שאת היהודיה היחידה, הראשונה וגם האחרונה שתדרוך בערבות הגדולות של טיבט. יש לך שליחות עצומה, תפקיד ייחודי. בכל מקום שיהודי נמצא ישנם ניצוצות קדושים שמחכים לעלות ולקבל את תיקונם, ואת יכולה לגרום לזה לקרות!"

הזיק המחפש הבריק עוד יותר. "וואו, ניצוצות!

נשמע טוב. מה בדיוק אני יכולה לעשות כדי

לעלות אותם משם?"

"זה פשוט מאוד. כאשר את מטיילת שם

בערבות, תצעקי בכל הכוח 'שמע ישראל

ה' אלוהינו ה'

"אמר שִׁיחָה כְּמָה מְעֵשִׂיּוֹת מְאֻנְשִׁיּוֹ

שְׂמֶכֶל אֶחָד וְאֶחָד יִסְפְּרוּ הֶרְבֵּה מְעֵשִׂיּוֹת"

תמונות חיים

15.8

*** אחד. זה הכול.

ואנחנו, כל עם ישראל, נמצאים עמוק בתוך

החיפוש הזה. גם בלי לנסוע לטיבט הרחוקה

עם תיק טיולים ומסרגה אחת, גם בלי להיזרק

לתהומות כואבים מדי בגשמיות - הנפש

שלנו מטלטלת לכול הכיוונים, רדופת תלאות

בקרקעית של הדור האחרון. ועתה בסיומה

של תקופת ספירת העומר, התורה הקדושה

תלויה ועומדת. מבקשת מאתנו למצוא אותה.

ואיך נמצא?

כלום יש בכוחנו לגעת באור קדוש כל כך?

חיכינו ארבעים ותשעה ימים. רצינו ארבעים

ותשעה ימים. ועתה אנחנו בידיים פשוטות,

ריקות, מתחננות. אומרים לו יתברך מכל

הלב: נעשה ונשמע! בלי להבין, בלי לדעת,

בלי להסתכל איך, אנחנו רוצים לזכות לכל

הקדוש והיקר.

אנא!

לעולם לא נירגע עד שתבוא ותגיד שאף

פעם לא הלכת. תמיד היית אתנו, גם כשרבו

העננים. כשהראות לא הייתה צחה וחושך

כיסה את ליבנו. תמיד חיכית לנו. אז בהר

סיני, והיום - אם בקולך נשמע. תבוא! ונזכה

לתורתך הקדושה והמתוקה, ונזכה למצוותיך

הקדושות והיקרות. אנחנו רוצים! עד לב

השמיים ממש.

היהלום של ורד יהלום / חלק 2

קשה לא היו לי שותפים לעשייה. אני שגדלתי כל חיי על עשייה משותפת וחוויתית הפכתי פתאום לבודדה לחלוטין בתוך העשייה האינסופית. נכון, בד"כ התינוק הנעים לי ברקע. אבל זה לא היה זה.

התייעצתי עם חברות ועם רבניות. כל אחת נתנה לי מנקודתה הטובה. בשכל הבנתי שזוהי עבודת הקודש של האישה, התורה שלה. שאישה בבית היא כמו כהן גדול בבית המקדש. אבל משהו בלב נשאר תוסס, לא מפנים. זו ההצלחה שלי? שוב לכבס, לנקות ולבשל?

עם התהיות האלו נסעתי למנחם הגדול, רבנו הקדוש. פוסעת בחצר הציון קרבה אל הקודש פנימה. המרחק מהבית הדהד לי את כל התחושות הקשות שהיו בי. הבית השקט, השעות הנוקפות אל מול הכיורים העמוסים והכביסה המתגבתה. הילדים שחוזרים אל המוכן זונחים את כל הרגלי הניקיון שהתאמצתי להנחיל להם. התסכול מילא את כולי. לא ידעתי את נפשי.

מן הצד אני רואה עמודון ועליו מונחים חומרים שאנשים טובים הניחו להפצה. ואז פתאום אני קולטת אותו במבטי. ורדד וצבעוני. תיקון הכללי קורא לי לקחת אותו. אני מסתכלת על הכריכה ושם נכתב בכסף על גבי ורד:

"תיקון הכללי ורד יהלום שירותי ניקיון ואחזקה בע"מ שיא ההצלחות". קבלתי תשובה מדויקת עם שם ומלכות. תיקון הכללי: זה התיקון הכללי שלך נשמה יקרה. ורד יהלום: זהו שמי בישראל. תהית, שאלת, מהי ההצלחה שלך בעולם? הרי לך! "שירותי ניקיון שיא ההצלחות!" דווקא דרך העבודה הפיזית החדגונית את מקבלת את שיא ההצלחות שלך בחיים.

הרגשתי שלא רק שקיבלתי תשובה אלא קיבלתי תורה. קיבלתי את תורת הבית. הצדיק הוריד לי את התורה שלי הישר אל תוך הלב. אני עדיין מתפללת שאזכה להרגיש שמחה וחייב לרעודת האינסוף הזאת. מחפשת בתוכה את השביל שלי. מבינה בשכל: הם ברוחני, ואני בגשמי וזה הביחד. כשכל אחד משקיע בצד שלו אנחנו מקימים משכן לשכינה. אך ללב יש קצב משהו ולעיתים הוא מרגיש קצת בודד... אז הנה, אוכל להזכיר לעצמי כל פעם מחדש. ואולי

לחזק גם אתכן:

תיקון הכללי ורד יהלום שירותי ניקיון ואחזקה בע"מ זה שיא ההצלחות שלי!

טיט ולבנים
על מעשים ורצונות
שבונים עולמות

גדלתי בישוב מוקף חורשה ירוקה ואפוף קסם של טבע בראשית. הבית שלנו היה בית מלא חום ואהבה. העשייה בבית הייתה משותפת וחוויתית. אבא מרפא בעיסוק שלקח את הגישה המקצועית הביתה ונהנה לשבת ולהעסיק אותנו בכל הזדמנות, ואמא מורה בנשמתה שהייתה אומנית בללמד אותנו תוך כדי. הכנת ביצים קשות לארוחת הערב למשל, הייתה הזדמנות נפלאה ללמד את רעות בת השלוש לספור את הביצים, את דניאל בן השבע על תהליך הבישול ואת נעמי בת הארבע עשרה על התהליך הפיזיולוגי של בקיעת האפרוח מן הביצה. הורי גידלו אותנו עם העיקרון: "אוהבים את מה שעושים" – שכוונתו שעושים כיף חיים מהחיים וזה הלך איתו.

כשיצאתי מן הבית כנערה צעירה שהיתי בפנימייה שמפאת בעיות תקציב הטילה על הבנות את מלאכת הניקיון. בילינו בתורניות מול כיורים עמוסים כששירה משותפת מנעימה לנו את המלאכה. גם כאשר ניקוי המסננת בסוף ההדחה אתגר אותי החלטתי שגם את השלב הזה אני עושה באהבה. כי "אוהבים את מה שעושים". הכלל הזה היה חלק ממני.

רכבת החיים מסיעה אותי לתחנה הבאה והנה אני כלה צעירה עומדת צמוד צמוד לאבני הכותל ביומי הגדול. היו לי אינסוף בקשות לבקש ממנו ותחינה אחת בקעה עמוק מליבי. חזרתי עליה שוב ושוב: "אבא יקר, אני הולכת להקים לי בית ולך אבא עדין אין בית. אנא ממך שהבית שלי יהיה גם הבית שלך..."

השנים חלפו ביעף. בית החלומות שלי קרם עור גידים וחבורת בנים צדיקים ואני מימשת את אהבתי הישנה לעשייה המשותפת. בכל שבוע הייתי מכינה עם הילדים חלות בצורות שונות לפי פרשת השבוע. בפרשת נוח הכנו תיבה גדולה עם חיות. בפרשת חיי שרה הקמנו את האוהל עם הענן. כשהחלות נאפו נקינו את הבית בספונג'ה רבתי במגבים ובמטאטאים ובהמון מים וקצף להעצמת החוויה. "לכבוד שבת קודש" הייתי מכריזה בקול ומרגישה שאני מספיגה את ילדי באהבה אמיתית לשבת.

לא עשיתי חשבון של זמן והספקים. החשבון שלי היה איך אני מצליחה להנחיל לילדים ערכים, חינוך ואווירה. לא דומה ילד שמגיע אל המוכן לילד שניקה ועמל וכעת הוא אוכל את פרי עמלו. הלמידה תוך העשייה המשותפת

הייתה בשבילי דרך חיים. הערך של האחוריות והאכפתיות היה חשוב לי עוד יותר מהסדר והניקיון. שלא לדבר על 'זמן איכות עם אמא' שהיה ערך שאין שני לו.

אבל משהו פתאום השתנה בתוך המארג הקסום הזה. הבנים גדלו ושעות הלימוד שלהם גלשו עד לערב ואני מצאתי את עצמי לבדי בבית עם התינוק התורן מהזריחה ועד השקיעה. פתאום הצוות החמוד שלי בלימודים ואני צריכה לעשות הכול לבד. כביסה, כלים, אפיה וניקיון, כל אלו אינם יכולים לחכות עד שהילדים יחזרו הביתה. משהו התערער בי. מצאתי את עצמי תוהה: האם לך נועדתי? לבשל, לכבס, לנקות וכל זה לבדי?

הרוח שהניפה את מפרשי העשייה שלי נגוזה. לא היה לי כאן ענין חינוכי שיבעיר אותי – ללמד את הילד אחוריות ואכפתיות תוך כדי העבודה. והכי

ובכותרת: החטוטרת

"ואין אני בעל חטוטרת כלל רק אדרבא יש לי כתמים כאלו שקוראים בלייצעם שהם בחינת מועט מחזיק את המרובה...."

יש דברים שקשה לי לראות. נפשי הרכה ולבבי הרגיש מתקשים לשאת בעומס כל מיני מחזות שהם לאו דווקא קורעים לב בקטע הטראגי, אלא סתם משקפים לי עומסי יתר יומיומיים.

עומסים שדווקא משום שכיחותם מגרדים לי פחות בטוב את החטוטרת. כן, את 'הגיבנת הוירטואלית' שאני ואולי את מדמות לשאת לעיתים תכופות מעצם היותנו נשים ורעיות ושאר תפקידים מתבקשים.

דוגמאות? בחפץ לב. אם רק תתנו לי לשחרר זה לא יגמר. ראו הוזהרתן.

אני רואה אותה פוסעת במעלה ההר בדרך אל האושר (עד). העגלה נדחפת קילומטר לפני בזרועות מתוחות בחוסר היגיון ארגונומי. בתוכה זאטוט אחד במקרה הטוב, במקרה היותר טוב שניים או שלושה. מימינה מיכאל, משמאלה גבריאל ולפניה צדק יהלך. השמש קופחת. היא נושאת עיניים מסונורות ומתחננת למאבטחים הצמודים שיניחו לה לעגלה, אך לשווא.

את רעותה אני פוגשת באמצע מסע קניות מאתגר בשלהי יום שישי, ברגע שאחרי האחרון. היא מאזנת במומחיות עגלת קניות חד גלגלית שבמקור הייתה ארבע על ארבע (ארבע גלגלים על ארבע דפנות, אל תתרגשו מדי). עולה ברוורס מחושב לאוטובוס וחושפת תכולה דלה למדי אם כי ידוע שמשפחתה ברוכת ילדים כן ירבו, בלי עין הרע.

את המבט המזוגג של פרצופי הכרית הנפגשים בהמתנה להסעה תוך כדי סלסול פאה וגיהוץ צווארון סורר, הייתי דווקא רואה בקטע הטוב. אבל הלחץ, הוי! הלחץ האטומי של קיבוניץ'. כן, זו עם הטורבן שצ'ופצ'קו נוטה הצידה עקב סערת הבוקר. ואוי ואבוי! "סנדי מיט מנדי וועט פארשפטייג די טנדר". או לחילופין הַבְּעָתָה של אמא של נחמן מרחום ששוב איחר את ההסעה. "נ-ח-מ-ן!!!" הרחוב כולו מהדהד. (בשקט כמובן, בלחש) "איפה המגלשה שעוד לא פיתחתי היישר מן המיטה שלו אל החלון ומשם אל הטנדר!", מרחמת מרחום על עצמה. "השכבתי אותו מוכן לגמר", היא חושפת, "כולל נעליים. אין מה לעשות. כפרה על האקזמה". מרחום וקיבוניץ מכנסות ישיבת חירום בעמידה. מנסות לאלתר דרך חילופית משותפת להבאת התינוקות אל בית רבן.

הבנו? לפעמים העומס הזה יוצר לך מין כיפוף חטוטרת מחתרתי דרך אגבי כזה.

כמה אישה קטנה אחת יכולה לשאת?

אבל אני רוצה לגלות לך יקירתי, אין זו חטוטרת כלל. את פשוט אמא יהודיה קדושה ומדהימה שנושאת על כתפיה את משא הקודש. את אישה קטנה ומועטה כביכול, אבל אם תזכרי להיות קטנה-מועטה בענווה, השי"ת ייתן לך את הכוח ואת תחזיקי את המרובה.

יש לך יכולת נשיאה מיוחדת להכיל על כתפייך את הבית כולו. החל מתכונן השיפוף החלומי עובר מערך הכביסה כולל את מעלה העלייה עם כל השיירה העולה בדרך אל האושר עד אבחון הגירוד החשוד בראשו של בן השנתיים.

לפעמים נראה לך שגבך נכפף וכוחותייך דלים. דעי לך יקירתי, המועט שעינייך רואות בכוחות משאבים ושאר עניינים, רב הוא עד מאוד. יש למועט הזה תכונת ריבוי מופלאה מעל כל היגיון.

חשבי על כך. זה לא באמת הגיוני

שאישה אחת קטנה תעשה

הכול. אם תתחילי לספור

כמה מעשים עשית

וכמה הועלת בעצם

נוכחותך לבית ולעולם

כולו ביום חיים יחיד,

את לא תאמיני.

ובכן, פתחי עלי כותרת,

אין זו חטוטרת!

ללכת עם הנקודות הטובות

רבנו נחמן אומר לנו שמכל החושכים אפשר לצאת לאורה על ידי התבוננות בנקודות הטובות. ובאמת, נקודות טובות קיימות בכל אחת ואחת, רק מה, אנחנו לא מתבוננות בהן ד"...

יש לך מיליונים בכיסים ואת אפילו לא מעיינת לבדוק! תכניסי יד פנימה, תראי איזה שפע של טוב קיים בתוכך. אילו מעשים נפלאים את עושה כל יום מבוקר עד ערב. כמה רחמים והשגחות סבבו אותך היום, ואיך השם סידר עבורך את העניינים על הצד הטוב ביותר. גם דברים שלא הלכו כסדר - זה הסדר האלוקי. וזה נפלא! הנקודות הטובות נותנות לנו את הכוח להתחיות, לשמוח, להתחבר אליו יתברך ולחיות ברוגע ושלווה.

אבל היצר הרע אומר בדיוק הפוך: בואי חמודה, רוצה לחזור להשם? תראי כמה רע עשית, כמה את לא בסדר, כמה את טועה ועושה רק עוונות. בואי, אני אראה לך! ואז אנחנו מתחילות לשקוע במחשבות שליליות שלא יוצא מהם שום דבר, רק רע. ובמקום לזכות להתקרב להשם אנחנו מתרחקות...

רבנו נחמן מגלה לנו שאפילו שאדם רוצה לבקש סליחה מהשם על עוונות, לא בעצבות. לא זו הדרך! רק על ידי עבודה על השמחה אפשר אחר כך לזכות לתשובה.

רוצה לשיר ולהודות השם? להרגיש חיות חדשה? תסתכלי כמה טוב יש בך. כמה טוב ה' זיכה אותך לעשות היום. כמה טוב קיים רק בך. תתבונני על עצמך מבחוץ ומבפנים. ועל ידי שתספרי את הטוב שלך מול השם זה יכניס בך שמחה. ובפרט בשבת ויום טוב, אז יש עניין גדול להיות בשמחה. רבנו נחמן אומר לנו שעל ידי שמחה של שבת קודש וימים טובים מעלים את היראה לשורשה. אז כדי להתקרב להשם נתרגל להיות בשמחה על המצוות שקיימות בנו. לא נתעסק בשום חשיבה שאינה טובה. רק נזכור שכל ירידה מודיעה לנו להתחיל מחדש התחלה חדשה. ממש כך! את לוחצת על הכפתור ומתחילה מחדש. אין צורך להסתכל על הירידה כלל וכלל.

חפצו של רבינו שנהיה שמחים כל השנה. רבינו אמר: אם הייתם שמחים, היה טובה לעולם. פעם אמר רבנו לאחד מתלמידיו: אם תהיה בשמחה לא תראה פני גיהינום. השמחה היא קרש קפיצה מעל כל הניסיונות והבלבולים. פשוט מאוד - לדלג. כל זמן שאת מתעסקת במגרעת- הניסיונות נשארים. כשאת מעיפה אותם ממחשבתך - את מדלגת, תתייחסי לניסיונות כאילו היו לפני 200 שנה. כשאת הופכת את הירידה שלך לעלייה, מדלגת על הניסיון עם ששון ושמחה, ממשיכה קדימה בלי להתבלבל - את זוכה ובגדול. את עושה נחת רוח מופלאה בשמיים! הכול בסדר! הכול בתוך הסדר אלוקי.

אומר רבי נתן: כל הצדיקים זכו להגיע למדרגתם על ידי שמה שעבר עליהם לא הפיל אותם. הם התגברו! המשיכו קדימה להיות בשמחה ואמונה. לא להתעסק במחשבות שליליות. אם את מתעסקת במחשבות את מנסה להבין את ההנהגה של בורא עולם, על ידי שאת משליכה את השכל הזה, את זוכה לעבוד אותו יתברך בתמימות. אשריך!

יהי רצון שנזכה לעיקר היהדות, תמימות ופשיטות. לסמוך על אבא שבשמיים, לעשות תשובה מתוך שמחה ולא להסתכל על שום ירידה. ומשמייס יראו: כל כך הרבה שינויים היא עוברת וממשיכה להיות בשמחה? איזו התפעלות יש ממנה! ראוייה היא שימלא בורא עולם כל משאלות ליבה לטובה.

**להצטרפות לקו
השמחה והאמונה
של הרבנית סיגל
בנין וכן לקו
השמחה
ניתן לפנות ל:
052-7680969**

שמחה
והתחזקות

מילתא
דשטותא

צלילי האמונה / צלילים

צלילי האמונה ממיתרי הלב
בוקעים ועולים לרפא כל כאב
חולת אהבה אני! צועקת נפשי
תשלח לי את הניגון שירפא אותי

פזמון:

כל כך הרבה זמן אני מחכה
שתאיר את החושך באור אהבתך
שתשפיע שפע ממקור עליון
עונג ושמחה ימלאו את העולם

רחשי הלב בצלילי הניגון
מתפשטים כמו צבעי הקשת לכל כיוון
מביעים את הרצונות האין-סופיים
להשיג קרבת אלוקים

שיר -
מעשייה

(את הלחן אפשר לקבל בשליחת מייל למערכת העלון)

מוצריה לרפואה את האור לביתך?

חדש!

ניתן להזמין ערבי בית עם צוות
'חברות מקשיבות',
התקשרי:
054-8478058

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!

שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

הרהורים אחרי ל"ג / אלוהים

כן, גם אני הייתי שם באותם רגעים נשגבים
 שבהם התקיים מאמרו של רשב"י:
 "ישראל, קודשא בריך הוא והתורה חד הם"
 רגעים - שלעולם נראו כקריסה, לנו הם היו זריחה
 זריחת אורו של צדיק שהבטיח
 "כי לא תשכח מפי זרעו וזרע זרעו מעתה ועד עולם"
 כי כן, ברגעים שכולם הבינו שרק ה' והצדיק הם אלו שמנהלים את
 האירוע ולא אף אחד אחר ועל רשב"י נאמר "שכדאי הוא לסמוך עליה"
 - או אז נפרצו הגדרות,
 אורו של צדיק עלה, זרח והאיר,
 שירת "תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו" הרקיעה שחקים,
 הרגשתי - שרק בצורה כזו - של שמחה פשוטה, טהורה ותמימה
 ניתן להגיע ליום מתן תורה
 יום שכל המהות שלו היא
 "ניתנה תורה במדבר" - ללמדנו
 " אם אדם משים עצמו כמדבר זה שהכל דשין בו תורה ניתנה לו
 במתנה וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר וממתנה נחליאל
 וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר ומנחליאל במות " (עירובין)
 מאחלת לכולנו - שנזכה תמיד להיות ממקבלי התורה כי אורה זו
 תורה,
 ונזכה במהרה לראות את אורו של ה' מאיר וזורח בביהמ"ק אכ"ר.

קוראות נותבות

חני לנשמה שלך לנשום

לא ככ רציתי לנסוע לאומן !!!

בואי איתנו למסע קסום כאן בארץ ישראל

יומיים של תפילות על קברי צדיקים בצפון

לילה בצימר במירון באווירה המיוחדת של הנסיעות לאומן

תוכנית אומנותית משמחת עם האומניות: קרן הוברט וחווה עשהאל,

רחצה בכנרת, ארוחות עשירות ועוד הפתעות

בתאריכים: יום ראשון 7 תמוז תשפ"ג יום שני 8 תמוז (3.4 יולי 2022)

לפרטים והרשאה:

אורנית: 0527635015

029998540, 0533198540

ציפורה: 0527142147

למאצת פרטים נוספים:

קו ההתחזקות 026633554 עלווה 1.6

ח.ש תרמה 100 עלונים, לדיווג הגון בקלות ובשמחה	עימוד העלון מוקדש לרפואת אסתר בת שרה בתושח"י	נתרמו 50 עלונים לדיווג הגון לאה הדסה
נתרמו 50 עלונים לדיווג הגון לאסתר בת לאה	50 עלונים נתרמו לדיווג הגון חנה בת לאה ורה.	א' מרחובות תרם 300 עלונים לרפואת סימה שמחה בת זמילה ומשה בן בידה.
העלון מוקדש לעילוי נשמת עירית בת שמואל ת.נ.צ.ב.ה.	א.ת. תרם 50 עלונים לרפ"וש ביטחון שמחה ואמונה אמיתיים	ח.ש. תרמה 150 עלונים לדיווג ובנין עולם בנקל בקרוב

משלוחים לכל רחבי הארץ

זילום והדפסה
כל סוגי ההדפסות

מבצעי קיץ מיוחדים

כרטיסיות משתלמות

-חדש בצילום והדפסה אנ"ש-

מאגר ענק של דפי רקע לשמחות, סיומים וכל מה שרק תרצו!
ובמחיר חסר תקדים -
1 ש"ח ליחידה
בקניית 10 דפים - דף מתנה!

כמו"כ אצלנו ניתן להדפיס פליירים, מודעות, חוברות ועוד.
**מהיום - מדפיסים רק אצל אנ"ש, ומקיימים את מאמר רבינו:
"רק תחזיקו עצמיכם יחד"**

לפרטים:
0533192135
מייל: copy3192135@gmail.com

ארגז כלים לפתיחת הלב שלך עצות מעשיות מהנחל

פותח את שערי הלב בדרכי ההתקרבות לאור האורות
ולתורתו הנעימה של רבי נחמן מברסלב
תמיד רצית ללמוד את תורתו של רבי נחמן בצורה קלילה?
לקיים את עצותיו בכיף ובשמחה?
להאיר את האור הפנימי שבך?

בדיוק בשבילך!!!
הופיע הספר שילווה אותך בדרך נעימה
לקיים עצותיו הקדושות של רבי נחמן מברסלב

הפצה ראשית 0533138400
ניתן להזמין באתר www.azamra.co.il/shop

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך
צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM